

Nicole Boyle Rødtnes

ZOMBIE JÆGER

BOG 4 • KÆMPENS KØD

Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

Vi var ti år, da zombie-virussen brød ud. Det hele startede, da et krydstogtskib sank. Flere hundrede druknede.

Alle troede, det var et uheld. En mekanisk fejl. Men få dage efter kom de døde op fra havet. De gik mod byerne med ét formål: at æde menneskekød.

Zombier, kalder vi dem. De levende døde. De bor uden for muren. Jager i flokke. Og hver gang de bider en, kommer der flere af dem og færre af os.

Kapitel 1: En leder er død

(ALO FORTÆLLER)

Vi nærmer os muren. Vores bat er plettet af blod og minder os alle om, hvad der er sket. Ingen har sagt noget, siden det skete. Selv Sne går stille ved min side.

”Jægerne vender hjem.” Troys stemme knækker over, da han siger det. Han har set, at Mark ikke er med os.

Porten går op, og vi træder ind. Helt dækket af støv og zombie-rester.

Enkelte gisper, før stilheden lægger sig.

Det plejer at være Mark, der siger noget. Råber en kort melding, inden han fortæller, hvornår vi holder samling. Men Mark er her ikke.

Vi ser på hinanden. Esra stirrer bare ned i jorden. Det var hende, der gjorde det. Sendte en pil igennem hans hjerne.

Lex retter sig op.

”Mark er død,” siger han. Ordene giver genlyd mellem stenmurene. ”Han blev bidt og valgte kuglen.”

Jenko træder frem. Hans blik glider hen over os i gruppen, før han vender sig mod resten af gården.

”Der er samling om en time,” siger han, og så lægger han hånden på Lex’ skulder. ”Kom med.”

Vi går gennem gården ned til tivoliets gamle billetkontor. Her er et lille lokale, vi bruger til møder.

Vi synker sammen i stolene ved bordet. Jenko spørger, hvad der er sket, og Goram-brødrene fortæller. Jeg siger intet.

Jeg tænker på, hvordan Mark var kommet mig til undsætning. Havde reddet mig ud af bilen. Og at det var sådan, han var endt nede ved buskene. Sådan han blev dræbt ... Hvis bare jeg ikke var gået derhen. Hvorfor gjorde jeg det? Fars bil. Fars notesbog. Det hele virker ligegyldigt nu.

Da stolene skramler, vågner jeg af min trance.

Jeg går tilbage til iskiosken. Mit hjem. Avas seng står stadig i værelset. Minder mig om alt det, jeg har mistet.

Jeg finder fars notesbog frem. Tænker tilbage på sidste gang, jeg så min far i live ...

Vi havde haft kurs mod campen, men stoppede ved tankstationen, fordi Ava skulle tisse. Hun og mor var gået

hen mod toilettet, mens far og jeg var blevet tilbage i bilen.

Jeg husker lyden af klokken, der ringede, da kioskdøren gik op. Husker det sæt, det gav i far, da han fik øje på kæmpen. Dengang var han ikke en kæmpe endnu. Han lignede bare en almindelig mand, og jeg forstod ikke, hvorfor far så underligt på ham.

”Vent her, Alo,” havde far sagt. Han havde åbnet handskerummet og taget pistolen frem. Så var han steget ud af bilen.

Hele scenen gennemspiller sig for mit indre øje igen. Alt – lyde, lugte, farver – står lige så klart for mig nu, som det gjorde den dag:

Far råber noget. Jeg ser munden forme et navn, jeg ikke kender, efterfulgt af ordene: ”Du er anholdt.”

Kæmpen ser op med et glimt af vrede i blikket. Hans hånd søger mod lommen.

Far råber igen, men kæmpen standser ikke. Jeg ser skyggen af pistolen, men far er hurtigere. Skuddet giver genlyd, og kæmpen falder sammen.

Han tager sig til det ene øje. Ligger sammenkrummet på jorden foran benzin-standeren.

Jeg kan ikke længere sidde stille i bilen, så jeg stiger ud.

"Jeg skal bruge en ambulance ..." Far taler i telefon.
Han har taget håndjernene frem. Ser op og opdager mig.

"Alo, sæt dig ind i bilen igen!" råber han.

Det giver et sæt i kæmpen. Hans raske øje ser op på mig. Så ruller han rundt på jorden og kommer på benene i et spring. Kaster sig over far. Sætter tænderne i hans skulder og flår en kødluns af.

Jeg skriger, og mit skrig giver ekko. Ava og mor kommer ud fra toilettet. De stirrer på far ...

Kapitel 2: Gidsel

(AVA FORTÆLLER)

”Jeg lader være med at rive hovedet af jer, hvis I skaffer mig kuren.” Kæmpens tilbud hænger stadig i luften. Rays blik er rettet mod den låste dør bag kæmpen.

Angsten summer i mit blod, og det er svært at trække vejret helt ned i lungerne. Kuren ... Hvordan kan han kende til den? Har han overvåget os?

”Hvorfor kan du tale?” spørger jeg.

”Ja eller nej, lille pige. Ingen spørgsmål,” siger han bare.

Zombier kan ikke tale. De kan brumme, hvæse og skribe, men ikke tale. Giften ødelægger talecenteret i hjernen.

”Men ... er du ... smittet?” spørger jeg og tilføjer hurtigt: ”Jeg er nødt til at vide det, så jeg kan vurdere, om kuren vil kunne hjælpe dig.”

Han gnider sig på hagen med sin store næve.

”Jeg var om bord på krydstogtskibet,” siger han bare.

Ray snapper efter vejret.

Krydstogtskibet. Det var det, der startede det hele. Da krydstogtskibet sank med hele sin besætning, forstod ingen, hvad der var sket. De forstod endnu mindre, da passagerne fra skibet kom op af vandet igen som levende døde.

De blev de første zombier. Men kæmpen ligner ikke de andre zombier. Det vil sige: Huden er grålig, lugten af råd hænger ved, og hans brystkasse er delvist sprættet op, så et par ribben er synlige. Men han kan tale. Og tænke ...

”Hvorfor er du ikke som de andre?” spørger jeg. ”Du taler ...”

”Kan du skaffe en kur, eller hvad?” Hans råb får mig til at ryste, og Ray sender mig et hurtigt blik, der tydeligt siger, at jeg ikke skal gøre ham mere vred.

”Jeg skal bruge dit blod,” siger jeg.

Han siger ikke noget. Åbner bare en skuffe. Jeg kan se flere kanyler dernede. De er alle plettet af blod. Rødt blod, ikke sort som zombiernes og de smittedes. Det minder mig om den indsprøjtning, vi så ham give sig selv.

Kæmpen stikker nålen i armen, fylder kanylen med blod og skubber den hen over bordet til mig.

”Andet?” spørger han.

”Vi så, at du sprøjtede dig med noget.” Det er Ray, der taler nu. ”Er det derfor, du ikke er som de andre?”

Kæmpen svarer ikke.

Han graver i lommerne. Fisker en lille flaske op og kaster den hen til mig.

”Hvad er det?” spørger jeg.

”Det sinker sygdommen ...”

”Hvordan?”

”Ikke flere spørgsmål.”

”Okay,” siger jeg og stikker forsigtigt kanylen og

flasken i lommen. ”Vi går nu og kommer tilbage med kuren så hurtigt som muligt.”

”Nej.” Han tager fat i Ray og ser direkte på mig.

”Du går nu,” siger han. ”Ham her beholder jeg, og hvis du ikke kommer med kuren, så river jeg hovedet af ham.”

”Ava ...” Rays blik fyldes af panik.

”Det er okay, Ray,” siger jeg, selvom intet er okay. ”Jeg skynder mig tilbage.”

”Af sted med dig!” bjæffer kæmpen, og jeg løber.

På vej ud passerer jeg cellen med fangerne.

De råber efter mig og rusker i tremmerne, men jeg kan ikke redde dem. Jeg er ikke engang sikker på, at jeg kan redde Ray ...

